

Toos

1933 | 2023

HERINNERINGSBOEK

Ter nagedachtenis aan het overlijden van Toos Verstappen op 11 januari 2023. Dit ebook bevat de voordrachten, muziek en video's gebruikt tijdens de crematie. De crematie is opgenomen en de videofragmenten zijn af te spelen in het ebook.

Er is niets dat voorgoed verdwijnt
als men de herinnering bewaart.

Na een leven dat gekenmerkt werd door eenvoud,
behelpzaamheid en liefde is van ons heengegaan
mijn lieve vrouw, onze moeder, schoonmoeder
en grootmoeder

Toos van der Sloot - Verstappen
Hendrina Maria Petronella
☿ Boxtel, 20 september 1933   † Bixtel, 11 januari 2023

echtgenote van
Antoon van der Sloot

Ad en Annemien
Roel en Inge
Maartje en Robbie

Liëtje en Hans
Kinten en Luke
Carljin

Het Wereldhuis
Achterberghstraat 18, 5281 AB Bixtel
Afdeling Aquamarijn / kamer 105

Correspondentieadres:
Eliabethstraat 12, 5282 XE Bixtel
advandersloot@xs4all.nl

Mijn vrouw en onze moeder verblijft de komende dagen
op haar kamer in het Wereldhuis. U wordt aldaar in
de gelegenheid gesteld afscheid van haar te nemen op
maandag 16 januari van 15.00 uur tot 16.00 uur en van
19.00 uur tot 20.00 uur.

De crematieplechtigheid zal plaatsvinden op donderdag
19 januari om 15.00 uur in crematorium Sparrenburg,
Oude Baan-Oost 170 te Roomalen.

Na afloop van de plechtigheid is er een informeel
samenzijn in zaal de Evemaar van het Wereldhuis,
Achterberghstraat 18 te Bixtel.

INHOUDSOPGAVE

Een herinneringsboek aan Toos Verstappen

Rouwkaart	02	Breng mij tot de brug - Lisette	24
Inhoudsopgave	03	Afsluiting	27
Inleiding	04	Afscheid	30
Levensloop	12	Foto-collage	31
Voordracht Carlijn en Kirsten	18	Foto en Workcloud	32
Voordracht Lisette	22		

INLEIDING

*crematiedienst 19 januari
2023*

‘En nu? Hoe moet dat dan nu?’

Met haar altijd zorgzame karakter en haar grote vrouw-moeder en oma-gevoel was het voor Toos moeilijk voor te stellen hoe haar man, kinderen en kleinkinderen zonder haar hulp en zorg verder zouden moeten.

Dat zij inmiddels al lang op eigen benen staan en alles goed voor elkaar hebben, dat was een mooi gegeven, maar Toos was en bleef hun vrouw, moeder en oma tot letterlijk in de laatste momenten van haar leven toe.

En nu het afscheid snel in zicht kwam, vond ze het moeilijk hen achter te moeten laten.

De gezondheid van Toos in combinatie met een hogere leeftijd zorgden ervoor dat het tijd werd om te gaan. Haar leven was geleefd, het was een heel goed en mooi leven geweest. Ze kon niet meer anders dan het leven loslaten.

Toos overleed, heel rustig thuis met haar naasten dicht om haar heen.
Ze is 89 jaar oud geworden.

89 jaar, ik denk dat we het allemaal met elkaar eens kunnen zijn over dat dit een mooie en respectabele leeftijd is.

Niemand van ons heeft immers het eeuwig leven, ook Toos niet.

Maar ook al is iemand wat je noemt ‘een dagje ouder’ dat betekent niet dat je dan niet verdrietig bent als diegene komt te overlijden.

Er zijn zoveel mooie jaren gevuld met nog meer mooie herinneringen, dat er ook veel is om te missen. En *natuurlijk* doet dat iets met je.

Bij al haar spulletjes die je aanraakt komen de bijbehorende herinneringen weer naar boven toe. Bij iedere foto die je bekijkt, komt het verhaal daarachter ineens weer terug. En terwijl je dan samen bent... wordt er gelukkig ook echt wel gelachen om alle mooie en fijne dingen die jullie samen zeker beleefd hebben. Men zegt weleens dat huilen en lachen direct naast elkaar liggen.

Nou, inmiddels kunnen jullie beamen dat dit inderdaad het geval is.

Wat dan wel bijzonder fijn is dat je niet alles alleen hoeft te doen en te dragen in dagen als deze. Want er zijn veel mensen om jullie heen die op hun eigen manier proberen te steunen.

Mooie bloemen, een kaart, telefoongesprek of bezoek thuis.

Soms voel je je als omstander toch wat machteloos in wat je kunt betekenen voor iemand, juist nu. Maar inmiddels hebben jullie gemerkt hoe fijn en hoe belangrijk die ogenschijnlijk kleine gebaren zijn. Dat heeft jullie echt goed gedaan.

Daarom is het ontzettend goed dat u hier vandaag bent, in de aula van crematorium Sparrenburg om samen afscheid te nemen van

Toos van der Sloot - Verstappen

Namens **Antoon, Ad en Annemien, Lisette en Hans**

en ook namens **de kleinkinderen en hun partners** mag ik zeggen:

Welkom, heel erg fijn dat u er bent.

Want dat voelt voor hen als een hele grote maar ook zeer warme steun

Inmiddels is het half januari, hartje winter.

Op sommige dagen was het 15 graden en zonnig en nu is het weer een stuk kouder buiten. Maar ondanks die kou, schijnt nog steeds die zon en dat voelt erg fijn. Ik kan me goed voorstellen hoe Toos op een dag als vandaag regelmatig even naar buiten zou kijken vanuit haar mooie kamer in Het Wereldhuis, prachtig uitzicht over water en natuur.

De wereld ziet er toch net wat anders uit wanneer de zon schijnt.

Zeker in dagen als dit, dan is het heel belangrijk om licht en warmte om je heen te voelen. En in het bijzonder bedoel ik daarmee vooral een stukje warmte en geborgenheid van elkaar.

In de avond wanneer het donker wordt, dan proberen we dat gevoel letterlijk en figuurlijk toch wat vast te houden. Een warme deken op de bank, een haardje wordt hier en daar ontstoken en vaak branden mensen ook kaarsen, meestal... gewoon voor wat sfeer of gezelligheid.

Maar soms branden mensen ook kaarsen om extra bij iemand in gedachten te zijn. Of wanneer je weet dat iemand zagezegd wel wat extra steun kan gebruiken. En daarmee zeg je dan eigenlijk: 'Ik denk aan je, en wat er ook allemaal gaande is, ik hoop vooral dat het weer goed komt.'

Vandaag ziet u hier ook verschillende kaarsen.
Symbool voor de warmte en liefde die jullie
Toos willen meegeven op haar laatste grote
spreekwoordelijke reis.
Zo dadelijk, dan zullen **Ad, Annemien, Roel,
Inge en Maartje** LIVE een prachtig muziekstuk
ten gehore brengen.
En terwijl zij dat doen, zullen **Kirsten en Carlijn**

namens jullie hele gezin de kaarsen voor hun
oma aansteken.

Daarmee zeggen jullie nu eigenlijk ook:
'Lieve Toos, mam, oma, we denken aan je.
Waar je nu ook bent, we hopen vooral dat het
goed met je gaat.
En ook al missen we je, je hebt het goed gedaan,
het is nu helemaal goed zo...'

Wanneer je iemand wil herdenken, dan val je vaak al snel terug op allerhande data en feitjes. Maar eigenlijk zegt dat veel meer over *wat* iemand allemaal gedaan heeft en niet zozeer *wie* iemand was. Dat zit in zoveel meer dan alleen die feiten. Dat zit vooral in een bepaald gevoel. Zogezegd: Wat heeft Toos als mens... voor mij betekend? Een antwoord op die vraag, is best moeilijk in

woorden te vangen. Misschien dat het juist daarom zo fijn is om vandaag samen wat herinneringen op te halen. Wie was Toos als jong meisje? Wat waren belangrijke momenten in haar leven, wat was typerend voor haar? Jullie dachten afgelopen week terug aan wie zij was voor jullie allemaal. Ad, jij zal ons meenemen in een vogelvlucht door haar leven heen.

LEVENSLLOOP

door Ad

Om terug te gaan in de herinneringen van moeder, begin ik helemaal bij het begin:

Ze werd geboren op 20 september 1933 in Boxtel (Lennisheuvel) als de oudste in een gezin van 5 kinderen. Een heel gewoon en traditioneel gezin waarbij vader werkte om brood op de plank te krijgen en moeder vooral thuis bezig was om alles voor het gezin goed draaiende te houden. Helaas kampte moeder met flinke gezondheidsproblemen waarbij de zorg voor de jongere kinderen en het huishouden al snel op de oudere kinderen terecht kwam.

In die tijd was dit niet meer dan normaal. Waarschijnlijk is het grote gevoel voor verantwoordelijkheid en zorgzaamheid van moeder dan ook daar uit voortgekomen.

Ze ging naar de lagere school en hierna hielp onze moeder dus al vanaf jonge leeftijd mee in de huishouding. De jaren gingen zo langzaam voorbij en daarmee veranderde ze van jong meisje naar tiener en jonge vrouw.

Het toeval wilde zo zijn dat vlak bij moeder om de hoek een leuke jongeman genaamd Antoon woonde. De jonge Antoon en Toos zagen elkaar zo weleens in het voorbijgaan.

De moeder van Antoon was heel goed in het

maken van kleding, dus zo liep hij er als jongeman altijd keurig verzorgd en modern gekleed bij.

Ik kan me dan ook goed voorstellen dat hij de aandacht van ons moeder zo makkelijk wist te trekken. Andersom liet ons vader zijn oog ook op haar vallen waarna de verkering op den duur een feit was.

Na een aantal jaren van elkaar beter leren kennen werd het tijd voor de volgende stap:

Op 15 juli 1958 stapten ze dan ook samen in het huwelijksbootje.

Omdat ze eerst samen een huis hadden laten bouwen aan de van Hornstraat in Boxtel (in Brukelen zoals Oma van der Sloot dat altijd noemde) hadden onze ouders meteen een mooie eigen stek om hun leven samen goed te kunnen beginnen.

Het was een huis met grote tuin waar ook eigen groenten en fruit verbouwd werden.

Niet veel later werd het gezin een stukje groter, want op 28 maart 1959 werd ik, Ad geboren en ruim drie jaar later kwam Lisette op 12 Juli 1962 ter wereld die daarmee ons gezin helemaal compleet maakte.

In eerste instantie was onze moeder een hele zorgzame en (over)bezorgde moeder voor ons.

Maar naast deze taak, ging ze ook aan het werk om een centje bij te kunnen verdienen. Zo werkte moeder bij de burens (Gerard en Diny van der Sloot) die een kruidenierswinkel hadden en ook bij de overburens (Kees de Jong) die daar een supermarkt hadden.

Voornameijk als naaister maar ook andere werkzaamheden pakte ze graag op.

De langste periode werkte moeder als naaister bij modehuis de Magneet in de Breukelsestraat, bij Fer en Helene Opheij. Dit sinds medio 70-er jaren.

Gelukkig was er meer dan werken alleen in het leven van moeder.

Wij herinneren ons nog goed de vakanties in de jaren 60 en 70.

Op doktersadvies gingen we naar Zoutelande.

Op doktersadvies? Jazeker, de dokter had voor Lisette frisse lucht in de bergen of aan zee geadviseerd. Het werden dus vele jaren Zoutelande.

Toen we afgelopen week de rouwkaart voor moeder aan het ontwerpen waren, voelde de keuze voor een afbeelding van strand en zee dan ook direct goed. Want het bracht ons terug naar mooie tijden waar we veel fijne herinneringen aan hebben.

Diverse keren gingen we met de hond Peggy en ook hebben we daar leuke kennissen opgedaan uit Belfeld (nabij Venlo) Over en weer hebben onze ouders nog vaak bezoeken afgelegd waarbij ze samen gingen fietsen en zo.

Mijn zus en ik leerden onze partners Annemien en Hans kennen en gingen op den duur het huis uit. Een nieuwe periode brak aan in het leven van onze vader en moeder. De periode van opa en oma worden. Toen de kleinkinderen werden geboren pasten ze graag op. De kinderen werden opgevangen na school waarna ze konden spelen in de grote tuin, met de skelter en andere speelgoed dat voorhanden was.

In 2003 werd het huis en de grote tuin wel wat veel en hebben onze ouders een ruim appartement gekocht een stukje verderop in de van Hornstraat.

Voorname moeder vond het heel erg fijn dat ze in haar eigen buurt kon blijven hoewel ze de laatste jaren wel wat verder moest lopen naar de winkels.

De naam van het appartementencomplex was 'van Hornstaete' maar moeder noemde het steevast "Het Torentje"

Moeder stond altijd voor iedereen klaar wat o.a. blijkt uit het vrijwilligerswerk wat ze jarenlang op Simeonshof heeft gedaan alsook voor de fanfare waar vader en ik al jaren lid van zijn. Uiteraard stond ons vader dan altijd op de le plek. Ook voor hem was ze erg zorgzaam, soms zelfs overbezorgd.

Lange tijd was moeder actief. Ze heeft heel lang wekelijks aan Gym gedaan, wandelen en fietsen deed ze ook graag. Vooral met de fietsen achterop de auto en dan samen enkele dagen weg vond ze heerlijk.

Dat ouderdom met gebreken komt, is vrijwel iedereen wel bekend. Helaas betekende het voor moeder dat haar zicht de laatste jaren heel beperkt was. Een proces dat helaas niet meer te stoppen was. Dit kon ze maar moeilijk accepteren wat ook gold voor anderen ongemakken. I van haar gevleugelde uitspraken was dan ook

“Snap er niets van dat ik dat nu niet meer kan”.

De zorg voor vader werd ook te zwaar. Hij is in Maart 2022 in het Wereldhuis gaan wonen.

Ook moeder zelf ging wat betreft gezondheid wat achteruit, was vaak duizelig, soms wat in de war met daarbij dus haar slechte zicht.

Controle door artsen leverden weinig op, kortom: Er was niets aan te doen.

De dagelijkse gang naar het wereldhuis naar vader met de Seniorentaxi en de vele thuiszorg werd allemaal erg veel. Eind augustus 2022 is moeder ook in het Wereldhuis komen wonen. Zo waren vader en moeder weer samen onder één dak, precies zoals het hoort.

Dankzij de goede en zeer liefdevolle verzorging van alle medewerkers van Het Wereldhuis, voor ons vader, onze moeder, maar zelfs ook ons, in combinatie met veel activiteiten én een buurvrouw die ze nog kende van vroeger heeft onze moeder het nog heel fijn gehad.

Iets waar wij ontzettend dankbaar voor zijn

Zoals Ad net al vertelde, werd Toos op den duur oma.

Iets waar ze ontzettend trots op was.

Carlijn en Kirsten, jullie dachten terug aan wat

voor oma Toos voor Roel, Maartje en jullie was.

Een paar van die herinneringen willen jullie graag met ons delen.

Er is niets dat voorgoed verdwijnt, als men de herinnering bewaart

*voordracht Carlijn en
Kirsten*

We herinneren ons..

dat je het belangrijk vond om er altijd netjes en verzorgd uit te zien. Een sjaaltje of een coltruitje kon niet ontbreken bij jouw outfit, want *“dan heb ik een kouwe nek en het waait er in”* zoals je altijd zei. Je was niet bang om je ongezouten mening over onze nieuwe kleding te geven. Bijvoorbeeld de broeken met gaten en rafels; deze mode kon natuurlijk echt niet. Ook werden de nieuwe stofjes altijd even gevoeld om te beoordelen of de kwaliteit ervan wel goed genoeg was.

We verlangen naar...

jouw behulpzaamheid en onvoorwaardelijke

liefde. Dit liet je blijken door een kleine attentie op voor ons belangrijke en speciale gelegenheden of zelfs gewoon zomaar. Omdat je het leuk en fijn vond om te doen. Een bosje bloemen, een kaartje of een chocoladeletter met Sinterklaas. Je hebt ons flink verwend. We konden altijd op je rekenen, je stond altijd voor ons klaar. Was er een knoop of rits kapot? Oma wilde het voor ons maken! Was er een broek te lang? Oma wilde dit voor ons korter maken! Hadden we iets nieuws gekocht, dan controleerde oma of er een lusje in zat. Zo niet? Dan werd dit geregeld, want elk kledingstuk moest en zou een lusje hebben, want dan kon je dit netjes in de kast opbergen.

We genoten van...

jouw aandacht en luisterend oor, hoe trots je naar ons kon kijken als we iets bereikt hadden op welke manier dan ook. We genoten van het samen gaan winkelen in de stad en van jouw zelf gemaakte appeltaart, peperkoek en stooftjes. Traditiegetrouw werden er rond de kerstdagen stooftjes gemaakt waarbij opa verantwoordelijk was voor het schillen van de peren en waarna jij deze volgens speciaal familie-recept verder klaar maakte in de pan. Wat waren deze lekker, niemand kan ze zo goed maken als jij.

We denken terug aan...

de wekelijkse bezoeken op de zondagochtend. We kwamen graag langs voor een praatje en werden altijd met open armen ontvangen. Even snel binnenwippen was geen optie, want door jouw oprechte interesse en de vele vragen werd het al gauw later. Er stond altijd een kopje thee met een koekje voor ons klaar. Daarna kwamen de bonbons uit de kast. Met een beetje pech had je dan de bonbon met die-niet-zo-lekkere vulling te pakken, maar deze vond jij zelf juist het allerlekkerste. Na de thee, het koekje en de bonbon kwamen de nootjes, de naturel ribbel

chips en de blokjes kaas op tafel. Het was natuurlijk niet de bedoeling dat we iets te kort zouden komen.

We lachen om...

de momenten wanneer we bij je op bezoek kwamen en de warmte ons tegemoet kwam. De kachel stond op standje sauna, het zweet brak ons al bijna uit, maar waarop jij zei: *“het is hier niks wèrm, draai die kachel nog eens op, geef m maar eens een tikkie.”*

We koesteren...

de manier waarop je naar ons keek en hoe je over ons dacht. In jouw ogen zijn we altijd klein gebleven en had je tot het allerlaatste moment het gevoel te moeten zorgen voor ons. Maar lieve oma, ook al zijn we dan misschien niet zo groot gegroeid, je hoeft je over ons geen zorgen te maken. We zijn volwassen geworden en kunnen goed voor onszelf zorgen. We weten dat je gek op ons was en dat wij belangrijk voor je waren. *“Jullie zijn goei”* zoals je dat tegen ons zei. En jij was ook goed voor ons. We zijn dankbaar voor alles wat jij ons hebt gegeven.

Liefde houdt je in leven. Ook als je er niet meer bent.

Je laatste reis, maar niet alleen.....

voordracht door Lisette

Dit is je laatste reis. We zijn er allemaal bij.
Maar je had liever een andere reis gemaakt.
Samen.

Nee, niet alleen....

Want reizen deed je graag, maar altijd in
gezelschap.

Je ging veel naar je geliefde Zeeland, naar zee,
naar Zoutelande.

Vele jaren bracht je er door met ons, je gezin

Maar later ook met vele anderen. Toen je
kinderen verkering kregen,

Toen je kleinkinderen kreeg.

Je ging graag naar Oostenrijk, Duitsland,
Tunesië, Turkije, België, Texel en Spanje. Met
vrienden en vriendinnen, met gezinsleden.

Nee, nooit alleen....

Je manier van reizen veranderde gedurende de
tijd.

Loslaten vond je moeilijk. Je reis naar het ouder

worden viel je zwaar.

Je wilde nog ver lopen en dacht ik kan het nog
wel, ik word beter.

Je wilde zorgzaam zijn voor iedereen. Maar dat
ging steeds moeilijker en dacht:

Ik voel me steeds meer alleen.....

En tijdens het indrukwekkende laatste stukje
van je reis koos jij óók voor gezelschap. Op de
Spoed Eisende Hulp, en in het ziekenhuis. In je
geliefde Wereldhuis. Je belde ons huilend op
vanuit het ziekenhuis:

Want je was er zo alleen....

Je wilde een reisgenoot.

We lieten je vanaf toen niet meer los en zijn dag
en nacht met je meegereisd
op jouw indrukwekkende reis.

Een paar kaarsjes en gezelschap, op het laatst
wat drinken of wat ijs.

Een goed gesprek, een hand in jouw hand.

Dan voelde je je niet alleen.....

Tedere momenten, maar ook moeilijke ogenblikken. Je bestemming was onbekend, de weg er naartoe nog nooit afgelegd.

Maar je hoefde niet alleen.....

Je kreeg lieve reisgenoten van Stichting Nabij in nachtelijke uren.

Zo werd je vergezeld op je zware reis naar een bestemming waar je nog nooit was geweest, waar je bang voor was. Een reis die je eigenlijk nog helemaal niet wilde maken.

Maar je vond rust en troost in de Nabijheid van je dierbaren: je man, je kinderen, je kleinkinderen, zorgzame mensen van het Wereldhuis en lieve mensen van Nabij. En van vrienden en bekenden.

Zelfs op het laatste moment had je een duidelijk mening.

We brachten je tot de Brug en ineens wist je je bestemming.

Want je was toen, daar, toen je er was aangekomen

Ook niet alleen....

Nu reis jij voor altijd met ons mee in ons hart want er is niets dat voorgoed verdwijnt als men de herinnering bewaard.

Op de website van Stichting Nabij vonden we een toepasselijk gedicht van Zohra Noah Bertrand dat je mooi gevonden zou hebben en waarin prachtig verwoord staat hoe de laatste reis van jou ging.

Breng mij tot de brug

gedicht Zohra Noach Bertrand - voordracht Lisette

Breng jij mij weg tot aan de brug,
ik ben zo bang om daar alleen te staan.
Als we daar zijn, ga niet direct terug,
maar wacht totdat ik overga en zwaai me na,
dan voel ik mij heel veilig en vertrouwd.

Breng jij mij weg tot aan de brug
'k heb geen idee hoe diep het water is,
de overkant lijkt mij zo ver,
je kunt de oever hier niet zien.

Zover het oog reikt zie ik mist,
ik twijfel aan het verdergaan.
De angst voor de dood is
als angst voor het leven,
wat nieuw is lijkt te groot
om het oude op te geven.

In de diepte van mijn verlangen
ligt kennis van het nieuwe leven,
zoals een vlinder al weet heeft van vliegen
in haar donkere cocon.

Breng jij mij weg tot aan de brug ?
En ga dan niet te vlug terug.
Zwaai mij na
als ik erover ga.

Een heel klein duwtje in de rug
is alles wat ik nog verlang van jou.
Dank voor je liefde en je trouw.
Ik ga nu gauw,
want het begin is reeds in zicht:
ik voel de warmte van een licht...

Afsluiting

Beste mensen,

Over Toos valt vast en zeker nog veel meer te vertellen.

Maar wie zij was, is gewoon niet in 1 samenzijn te vangen.

Daarom is het zo belangrijk dat u zelf uw verhalen,

de dingen die u met haar beleefd heeft, *blijft* delen met elkaar.

En daar heeft u straks al meteen de kans voor in **het Wereldhuis** waar u aansluitend aan dit afscheid van harte welkom bent voor een samenzijn met de familie.

Namens Antoon, de kinderen en kleinkinderen, dank ik u hartelijk voor uw aanwezigheid. De afgelopen periode, maar zeker ook nu.

Zij stellen het zeer op prijs dat u hier vandaag was om zo samen afscheid te nemen.

Wanneer dadelijk de muziek weer gaat klinken,

zal de uitvaartleider u aanwijzingen geven zodat u zelf ook afscheid van Toos kunt nemen.

Haar naasten zullen dat hier als laatste doen, en u zult vast begrijpen dat dit voor hen een moeilijk moment is.

Daarom vraag ik u ook, dat wanneer zij de aula verlaten of u hen dan heel even de ruimte zou willen geven.

Zodat ook zij even op adem kunnen komen waarna zij u graag weer ontmoeten in Het Wereldhuis.

En eenmaal daar, bedenk vooral ook, het is echt even een moment van ontspanning na heftige dagen.

Dus neem gerust wat te drinken, u hoeft niet bij binnenkomst direct in van die lange rijen te gaan staan zodat u letterlijk iedereen een hand heeft kunnen geven.

Het feit dat u er bent is al meer dan fijn.

Weet dat uw aanwezigheid gezien, maar vooral gevoeld en zeer gewaardeerd is.

Pas 4 maanden geleden kwam jullie moeder te wonen in Het Wereldhuis.

In eerste instantie vond ze het wel spannend, maar eenmaal daar voelde ze zich helemaal thuis. Precies 2 verdiepingen lager dan haar man die zelf iets meer zorg nodig heeft. Maar hoe fijn was het dat ze niet meer elke dag met de seniorentaxi heen en weer moest door weer en wind om haar man te bezoeken, maar dat ze nu alleen maar de lift hoefde te nemen.

En Antoon kwam ook regelmatig weer naar zijn vrouw toe.

Even samen wat drinken, kletsen... het was erg fijn.

Wat hadden jullie Toos gegund dat ze zo nog een aantal jaren van haar oudere dag had kunnen genieten.

Helaas liep het allemaal anders.

De nieuwe meubeltjes die ze had besteld voor haar kamer staan nog klaar om opgehaald te worden, ze heeft er zelf niet meer van kunnen genieten.

'En nu? Hoe moet dat dan nu?' zo zonder jullie moeder en oma.

Ook al maakte Toos zich daar nog altijd zorgen over,

juist mede dankzij die stevige fundering die jullie van je ouders hebben meegekregen, hebben jullie zelf ook stevig kunnen bouwen.

En die basis hebben jullie ook aan Roel, Maartje, Kirsten en Carlijn meegegeven.

Dus Toos, maak je maar geen zorgen meer, het is al helemaal goed.

Je hebt het goed gedaan...

Afscheid Toos Verstappen

Toos van der Sloot - Verstappen

Boxtel, 20 september 1933

Boxtel, 11 januari 2023

